

Ναυπλιεύματα

381

**ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΣ
Ν. ΡΕΓΚΟΣ**

**Π Α Ρ Η Α Σ Σ Ο Σ
17 ΜΑΪΟΥ - 7 ΙΟΥΝΙΟΥ
Α Θ Η Ν Α 1 9 4 9**

ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΑΙ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

— Όλη ἡ αἰσιοδοξία τῆς νεότητος, ἡ ξεγνοιασία, ἡ εὐθυμία, εὐχαρίστιάς διάθεσις, ἡ λατρεία τοῦ φωτός, ἡ εὐχαρίστησις ἀπὸ τὴν ἀπλῆν καὶ χαρμόσυνον ὑπαρξίν τῆς, ὑπάρχει εἰς τοὺς 90 πίνακας τοῦ κ. Ρέγκου. Ὁ νέος αὐτὸς μὲ τὰ μεγάλα γυαλιὰ καὶ τὴν παιδικὴν ἔκφρασιν εἶναι ἕνας ἀβίαστος Ζωγράφος.

«ΕΛΛΗΝΙΚΗ» 17 Μαρτ. 1926

— Δὲν εἶναι πολὺ σύνθητες πρᾶγμα ἕνας νέος ζωγράφος νὰ ἐκθέτει ὁλόκληρον σειρὰν ἔργων καὶ νὰ εἶναι ὅλα σχεδὸν ἐνδιαφέροντα καὶ ἄξια συζητήσεως. Ἡ Ἐκθεσις τοῦ κ. Ρέγκου μᾶς ἔδωσε αὐτὸ τὸ εὐχάριστον φαινόμενον. Τὰ ἔργα του συζητοῦνται ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὰ περνᾷ ἀδιάφορος.

— Μᾶς περιγράφει τὴν συγκίνησίν του καὶ σπανιότερα τὸ ἀντικείμενον ἀπὸ τῆς ὀρθῆς πέτρας καὶ τ' ἀκρογιάλια τοῦ Ἄθω. Βυθισμένα ὅλα σὲ ζεοτὴ ἀτμόσφαιρα, μέσα στὴν ὁποία δίχως ἀγῶνα κατώρθωσε νὰ διαφυλάξῃ τοὺς τοπικοὺς τόνους, τὴν γνώριμον ἀκτινοβολίαν μερικῶν ἀντικειμένων στὸν ἥλιο τὸν τόνο τῆς ἐληᾶς, τῆς ἀνοιξιᾶτικῆς λεύκας τοῦ Κυπαρισσοῦ, τοῦ Θάμνου, τοῦ Βράχου καὶ τῆς γλανκῆς θάλασσης - μοτίβα ὅλα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς μέσα στὴν εὐδαιμονία τῆς ὥραίας ἡμέρας.

Ζαχαρίας Παπαντωνίου «ΕΛΕΥΘ. ΒΗΜΑ» 30 Ἰανουαρ. 1928

— Ὁ Καλλιτέχνης ἐμφανίζεται μὲ ὅλα τὰ ἀγαθὰ δῶρα καὶ τὰ συμπαθητικὰ παρακολουθήματα τῆς δρώσης νεότητος καὶ ἐνὸς ἀναμφισβητήτου νέου Ταλάντου. Μὲ ὀρμὴν μὲ τὰς ἰσχυρὰς πρῶτας ἐντυπώσεις του, μὲ τὴν τάσιν νέων δημιουργῶν, μὲ ἀνηνοχίαν ἄλλοῦ μὲ πλήρη τὰ ρῶτα πρὸς τὴν παράδοσιν, ἄλλοῦ μὲ καταφανῆ τὰ ἴχνη τῆς χθερσινῆς ἀκόμη φοιτήσεώς του εἰς τὴν

σκολήν Καλών Τεχνῶν ἀλλὰ κυρίως μὲ ἔκδηλον τὴν προσπάθειάν του νὰ ἐπιτύχῃ, ἀποτέλεσμα μὲ τρόπον ἰδικούς του, ἄλλοτε ἰκανοποιητικῶν καὶ ἄλλοτε ὠθουμένων πέραν τοῦ ὅριου τοῦ αἰσθητοῦ τοῦ σκοποῦ του. Ὁ Ζωγράφος αὐτός κ. Ρέγκος ἔχει νὰ δώσῃ ἔργα μὲ προσωπικὸν χαρακτῆρα μὲ συγκίνησιν, συγχρονισμένα, ἱκανὰ νὰ καταλάβουν ἰδίαν θέσιν Νεοελληνικῆς καλλιτεχνικῆς παραγωγῆς.

— A cette occasion nous devons mentionner les œuvres du Peintre P. Regos, exposées actuellement au Lycée Hellenique. Il se distingue par une force et un ligne toute personnelle ainsi que par sa couleur. Plusieurs de ses toiles ont été vendues. Ce sont pour la plupart des paysages, quelques-unes d'«Agion Oros» tout fait modernes.

«JOURNAL DES HELLENES» Paris, 19 Fevr. 1928

... Εἰς αὐτὰ δια βγαίνει ἀναμφισβήτητα ἡ μεγάλη ἐργατικότητα ἢ διαρκῆς καὶ ἀδιάκοπη προσήλωσις στὴν τέχνη τοῦ κ. Ρέγκου καὶ ὅσον ὑπάρχει αὐτὸ το προσὸν ὑπάρχον καὶ οἱ βασιμότερες ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον.

Στρατῆς Δούκας, Ἰανουάριος 1928

— M. Charles Diehl vient d'écrire une préface pour le recueil de gravures rapportés du Mont—Athos par M. Pol. Regos dont nous avons signalé l'importante exposition de peintures à l'académie Duncan.

«L'INTRANSIGEANT» Paris, 15 Juin 1934

— Tous les voyageurs qui ont parcouru la Méditerranée orientale se souviennent d'avoir vu se dressant dans le ciel clair au dessus de la mer bleue, une haute pyramide de montagne qui conserve jusque assez avant dans l'année des coulées de neige sur sa sime. Et tous ceux qui s'intéressent aux choses de Byzance connaissent ou ont visité les vieux monastères crénelés comme des forteresses, qui, dans l'ombre de la Saint montagne de l'Athos s'accrochent dans la verdure aux escarpements de rivage ou mirent leurs rempart dans la tranquillité des flots.

Pays admirable par la beauté de la nature, par les merveilles d'art que renferment les églises parées de longs cycles de fresques pâlies dont plusieurs sont des chefs d'œuvre et aussi par les grands souvenirs d'histoire qu'il évoque et l'image qu'il nous rend de Byzance

disparue : de telle sorte qu'une visite à l'Athos, c'est vraiment comme on l'a dit «un voyage dans le passé.»

M. Pol. Regos a fait ce voyage, il a fait lentement avec attention avec amour.

Il a vu la Saint Montagne sous le soleil lumineux de l'été, il l'a vu sous son manteau de neige hivernale. Et de long séjour il a rapporté pour nous une suite d'images expressives, pleines de vie et de talent. Dans une récente exposition il nous a présenté une soixantaine de toiles qui sont charmantes.

Tout l'Athos y apparaît avec ses monastères, ses églises, ses paysages, ses graves figures de moines, avec quelques copies aussi, qui sont excellentes, d'icônes ou des fresques, de ces peintures, en particulier de l'église du Protatou à Karyes auxquelles la tradition attache le nom illustre de Panselinos. Et j'ai un vrai plaisir, parmi ces tableaux, à évoquer quelques images particulièrement séduisantes.

Lavra dressé sur sa haute falaise, Simonopetra lumineux entre la montagne et la mer, Ieiron au bord des flots, Dionyssiou au Saint Paul accrochés à leurs rochers, bien d'autres encore où apparaît le talent d'un artiste qui sait voir et traduire ce qu'il a vu avec un sens remarquable de la réalité. Belles images de Nature et d'Art, sincères et lumineuses, et qui font honneur au peintre qui les signées.

Mais M. Regos outre ses tableaux a rapporté autre chose de l'Athos : la suite de gravures sur bois que j'ai le grand plaisir de présenter aujourd'hui. Dans leur procédé volontairement simplifié, dans leur tortueuse opposition des noirs et des blancs elles sont singulièrement expressives.

Certains préféreront peut-être les images lumineuses et précises tout ensemble que nous offrent les tableaux de M. Regos.

Personne ne demeurera insensible aux évocations saisissantes que ses gravures nous apportent. Lavra ou Dionyssiou blancs sur le ciel noir, Simonopetra ou Esfigmenou se détachant sur le fond de la montagne sombre, ou encore cette pittoresque et vivante image des moines assis au refectoire. La première impression peut-être et déconcerter un peu, par ce qu'il y a dans le faire de l'artiste, de volontairement simplifié, et presque de brutal.

Mais regardez ses gravures plus longuement : vous en sentirez vite la vigueur expressive et le rare mérite. Et c'est pourquoi en remerciant M. Pol. Regos de tout ce qu'il nous a rapporté de l'Athos, je

suis heureux de présenter ici l'artiste qu'il est et dont le talent est incontestable.

Charles Diehl, Paris Juin 1934

— A l'Académie Raymond Duncan, signalons les vues exactes et fines rapportées d'un voyage au Mont-Athos, couvert de monastères, de rocs et de forêts, par P. Regos, bon peintre dans les menus formats.

«L'ART—VIVANT» Paris, Août 1934

— A l'Académie Duncan. P. Regos expose un ensemble de paysages du Mont-Athos. Des copies de frêques et d'icônes anciennes ajoutent un vif intérêt à cette exposition qui ne consuit pas seulement un utile documentation. Certaines toiles de Regos sont franches et nuancées et d'une sympathique simplicité.

Charles Devan «BEAUX—ART» Paris, 1 Juin 1934

— A l'Académie Raymond Duncan Regos en une cinquantaine de exquis tableautins, célèbre avec mesure de grandiose et précieux mystère du Mont-Athos, forteresse de roc, et de forêts à la fois monacale et bucolique, entre mer et ciel divinement calme.

Maximilien Gauthie, «L'INTRANSIGEANT» Paris, 3 Juin 1934

— D'un pinceau recueilli et d'une simplicité d'exécution qui rappelle les peintres primitifs mais qui les dépasse en sensibilité esthétique. D'un facture qui reflète la poétique tranquillité de l'ambiance, P. Regos nous dépeint ces monastères, véritables châteaux forts couronnant fièrement les plus hauts sommets de rochers inaccessibles au plus habile alpinist...

... L'artiste s'est gardé de faire des tableaux ses toiles toutes véridiques qu'elles soient, sont empreintes d'une harmonie mystique qui émane du lieu même et de la pittoresque architecture byzantine, avec ses très curieux rappels de coupes slaves, de balcons en saillie à l'orientale qui évoquent les jardins suspendus de la Babylone Biblique de tours carrées à l'espagnole et même des toits pointus qui font penser à quelque pagode céleste.

M. Le Mesurier «EXANGELOS» Paris, 13 Juin 1934

— ... In romantischer Lyrik schwelgt Rengos in seinen elden
Holzschnittzklus «Berg Athos».

«NEUE FREIE PRESSE» Wien, 25 Juni 1935

— ... Polyklet Rengos ist Graphiker von Rang...

«NEUES WIENER TAGBLATT» Wien, 29 Juni 1935

— Στην πολυποίκιλη εργασία πού εκθέτει στο «Ήσυχον Τέχνης», τῆς
ὁδοῦ Νικοδήμου ὁ κ. Πολύκλειτος Ρέγκος ὑπάρχει ἓνα χιτυπητό σημεῖο: τὰ
πορτραῖτα. Δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα πορτραῖτο ὅπως ἢ «αὐτοπροσωπογραφία» του,
πού σταματᾷ ἀμέσως τὸν ἐπισκέπτη. ἀλλὰ εἶναι μιὰ μικρὴ σειρά ἀπό πορ-
τραῖτα, ὅλα μὲ αἰσθητικὴν ἀξίαν. Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ ἴδιος ὁ ζωγράφος,
ὅπως συμβαίνει σὲ ἀρκετοὺς καλλιτέχνες, παρεγνώρισε λίγο τὴν κλίση του
αὐτῆ. Καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ πολλοὺς φίλους τῆς Τέχνης, κάθε φορὰ πού ἢ
φύσει δείχνει τὴν ἀπίστευτη ἐπιείκεια ν' ἀφήσῃ νὰ τὴ συλλάβῃ ἓνας καλλι-
τέχνης στοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, συμβαίνει καὶ σπονδαῖο στὴν τέχνη. Γιατὶ
τὸ ἀκούραστο πορτραῖτο εἶναι πάντα ἓνα γεγονός νέο.

Δὲν ξέρω ἂν ὁ κ. Ρέγκος, πού εἶναι ἀκόμα νέος ζωγράφος θὰ ξαναῖδῃ
ἓνα ἄλλο πρόσωπο μὲ τὴ σταθερὴ, τὴ συνθητικὴ ὄραση πού εἶδε τὸν ἑαυτό
του στὴ λαχταριστὴ «αὐτοπροσωπογραφία». Ἡ ὑπόλοιπη ἐργασία του ὁμως
στοῦ εἶδος τοῦτο ὑπόσχεται πολλὰ.

Ἐτόλμησε στὴν προσωπογραφία πλατύτερα πράγματα στοῦ πορτραῖτο γυ-
ναίκας — 92 — μὲ τὸ ὀμομαλέο δεσμό του στὸν κορμὸ μὲ τὴ δύναμι πού τοπο-
θετήθηκε μέσα στοῦ τελλάρου καὶ τὸ γεμίζει, εἶναι μιὰ ὁλόκληρη σύνθεσις.

Ζαχαρίας Παπαντωνίου

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ», 15 Ἰανουαρίου 1937

— Ἄν εἶναι βαρεσιὰ ἢ κληρονομία ἐνὸς ὀνόματος, εἶναι βαρεσιὰ ἐπίσης ἢ
κληρονομία τοῦ ταλέντου καὶ ὁ κ. Πολύκλειτος Ρέγκος, πού εκθέτει τώρα
τὰ ζωγραφικὰ του ἔργα, εἰς τὸ συμπληρωτικώτατον «Ήσυχον Τέχνης» τοῦ
Βέλμου, στὴν ὁδὸ Νικοδήμου, ἔχει καὶ τίς δυὸ αὐτὲς βαρεσιὲς κληρονομίαις
τοῦ ζωγραφικοῦ του ὀνόματος καὶ τοῦ ζωγραφικοῦ του ταλέντου, τοῦ ὁποίου
ἄφθορες τίς ὑποσχέσεις ἔδω καὶ ὀλίγῳ χρόνιᾳ ἀπόφοιτος μόλις τῆς Σχολῆς
Καλῶν Τεχνῶν, ἔδιδε μὲ τὴν πρώτη του ἔκθεσι στὸ παλὸν σπίτι τοῦ Ἀνκείου
τῶν Ἑλληνίδων στὴ Λεωφόρῳ Ἀμαλίας.

Γ. Ἄγγελος «ΠΡΩΤΑ», 30 Δεκ. 1937

— 'Ο κ. Ρέγκος ἀνήκει στήν κατηγορία ἐκείνη τῶν καλλιτεχνῶν ποὺ δὲν παρασύρονται ἀπὸ τὸ εὐκόλο, ποὺ δὲν θέλουν νὰ εὐχαριστοῦν μόνο τὸ μάτι, ποὺ δὲν ἀρκοῦνται στήν ἐπιφάνεια, ἀλλὰ ποὺ προσπαθοῦν νὰ εἰσδύσουν μέσα στὸ βάθος τῆς ὑποστάσεως, γιὰ νὰ ἀντιλήσουν ἀπὸ κεῖ τὴ συγκίνηση καὶ νὰ τὴν μεταδώσουν μὲ τὸ δικό τους τρόπο, μὲ τὴ δική τους ψυχικὴ διάθεσι.

'Ο κ. Ρέγκος δουλεύει μὲ ὄρεξη, μελετᾷ βαθειὰ τὸ κάθε ἀντικείμενο προτοῦ ἀρχίσῃ νὰ τὸ ζωγραφίσῃ καὶ κατορθώνει ἔτσι νὰ μᾶς δίδῃ ὑποβλητικὴ καὶ ταυτόχρονα, σὲ μιὰν λεπιότητα στήν ὁποία κενότροχη εἶναι ἡ σκέψη.

Δ. Καλλονᾶς «ΒΡΑΔΥΝΗ», 13 Ἰανουαρίου, 1937

— 'Ο Πολύκλειτος Ρέγκος ἔχει τὸ καλὸ πὼς ἐργάζεται μὲ ἀγνὴς προθέσεις. ποὺ δὲν τίς ἔχει νοθεύσει ἢ μηχανότητα τῆς οὐλόπιμης τέχνης.

Ἄναστ. Δοῦβας «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», 18 Ἰαν. 1937

— 'Ο Ρέγκος σὲ στιγμὲς φθάνει μέχρι τοῦ φανταστικοῦ, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἐκεῖ ἢ ἐντύπωσιν τὸν ἐπιβάλλεται ὡς κάτι ἐντελὸς ὁραλιστικόν.

Τοῦτο μαρτυρεῖ πόσο ἔνοιωσε τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ μὲ πόσην εἰλικρίνεια καὶ εὐσυνειδησία ἐργάζεται.

«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», 27 Ἰαν. 1937

— 'Ο Πολ. Ρέγκος ἔχει τὴν διαγῆ ὄραση ἐνός primitif καὶ αὐτὴν πρέπει νὰ διατηρήσῃ μέσα στὴ θολοῦρα τῆς ἐποχῆς.

Σπ. Βασιλείου «ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ», 9 Ἰαν. 1937

— Pol. Rengos est un peintre qui, non seulement a déjà fait ses preuves, mais occupe une place intéressante parmi les représentants de la peinture Neo-Grecque de ces dernières années...

«Le Progrès», 2 Juin 1939

...Ἐνας καλλιτέχνης ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Μακεδονία, γιὰ νὰ πληρηθῇ στοὺς δρόμους τῆς χώρας τὸν φέροντας σὲ κάθε ὄραμα μιὰ θεομιῆ καὶ ἀνυπότακτη ψυχῆ, γιὰ νὰ περάσῃ μακρὰ χρόνια σπουδῆς καὶ μετώματος στὰ Μουσεῖα, στὶς Πινακοθήκες στὰ φημισμένα καλλιτεχνικὰ κέντρα τῆς λοιπῆς Εὐρώπης, ἔρχεται σήμερον νὰ μᾶς δείξῃ τί κατορθώσε καὶ τί εἶναι ἄξιος παραπέρα νὰ κατορθώσῃ.

...Υπάρχουν σελίδες τοῦ κ. Ρέγκου, ὅπου μπορεῖ χωρὶς ἐπιφύλαξη νὰ χαρακτηνεῖ καὶ τὴν πραγματικὴ εὐγένεια τῆς συνλήψεως καὶ τῆς ἐκτελέσεως καὶ τὴ μαστοριά τοῦ χρώματος καὶ τὴν πλαστικότητα ὀρισμένων μορφῶν καὶ τὴν ψυχολογικὴν του ἰκανότητα καὶ τὴν πραγματικὴ πρωτοτυπία τῆς συνθέσεως, ποὺ διδάσκει τὴν δρασὴ μας εἰς ἅμεσα καὶ ὠφέλιμα.

Ἰ. Μ. Παναγιωτόπουλος «ΠΡΩΓΑ», 13 Ἰαν. 1937

— Ὁ κ. Ρέγκος ἐκθέτει τίς «Ἑλληνικὲς νότιες», μιὰ σύνθεσὶ τοιμηρὴ γιὰ τὴν ἐπιδιώξή της καὶ ἀξιολογὴ γιὰ τὸ ἀποτέλεμά της. Ὁ ζωγράφος θέλησε νὰ ἐκφράσῃ μὲ τὰ αἰσθηματικὰ του μέσα τὴν Ἑλλάδα, — καὶ μάλιστα τὴν αἰωνία. Θέμα φοβερὰ γιὰ νὰ περιορισθῇ στὰ πλαίσια ἐνός πίνακος, ὅπου ὁ κίνδυνος νὰ δοθῇ μιὰ ἑλληνικὴ ἐκφραση μὲ σταικὴν ἀξία καὶ ν' ἀγνοηθοῦν τόσες ἄλλες, εἶναι ὁ μικρότερος. Ὁ κ. Ρέγκος συνεκέντρωσε στὸν πίνακά του στοιχεῖα ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὴ φύση, τὴ ζωὴ καὶ τὴν τέχνη στὸ μακρὸ ἑλληνικὸ διάστημα. Μιὰ ἀκρογιαλιά, μορφὲς καὶ ἀρχιτεκτονήματα ποὺ ὑποβάλλουν τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἄλλα τὸν νεώτερο ἑλληνικὸ κόσμον στὴ διαβίωσή του, σχήματα ἀντικειμένων χρήσεως καὶ διακοσμητικὰ ὀρισμένων ἐποχῶν, καρπός. Τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι μὲ τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ τόσο ἐλεύθερα, ἀλλὰ καὶ τόσο ἀρμονικὰ τοποθετημένα, ἔφθασε σὲ σύνθεσιν μὲ ἐνότητα, θαυμαστὴ γιὰ τὴν αἰσθητικὴ ἰσορροπία τῶσων πραγμάτων χάρις στὸ σγγενικό τους τόνο καὶ τὴν ἁρμονία τοῦ χρώματος. Ἡ τόσο φορτωμένη ἀπὸ σχήματα σύνθεσιν πέφτει ἀερίνη ἐλαφρότητα πεισμάτος μιᾶς σκέψεως πάνω ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ζωὴ. Πιστεύω ὅτι αὐτὸ τὸ ἔργο εἶναι τὸ ἀνώτερον ὡς τώρα ἀποτέλεσμα στὴν ἐργασία τοῦ Καλλιτέχνη καὶ ὅτι φανερῶνει ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καθαρῶς ζωγραφικὴν του ἀξία καὶ πνευματικότητα στὶς ἐπιδιώξεις του.

Διον. Α. Κόκκινος «NEON ΚΡΑΤΟΣ», 31 Ἰαν. 1940

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ
ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΟ ΜΑΪΟ ΤΟΥ 1946.

«... Δὲ θᾶχε ἴσως κανένα νόημα ἢ ἀνάλυση τοῦ ἔργου του, αὐτοῦ καθ' αὐτοῦ, χωρὶς νὰ φωτισθῇ ἢ φησιολογία τοῦ ζωγράφου, χωρὶς ν' ἀντι-κρουσθῶν τὸ ἔργο κι' ὁ καλλιτέχνης σὰν ἀναγκαία συνάρτηση τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸν ἄλλον, σὰ μὴ αὐτότητα, ἂν θέλετε. Τὸ ἔργο βγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ συνει-δητὸ καὶ ἀσύνειδο κόσμο τοῦ καλλιτέχνη. Μᾶς λέει, μὲ τὸ δικό του τρόπο, ὁλόκληρη τὴν ἱστορία τῆς ψυχῆς του. Εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς ἴδιας του τῆς μοίρας. Γι' αὐτό, θάταν μεθοδολογικὸ σφάλμα νὰ προσπαθοῦσε κανεὶς νὰ βρεῖ τὴν ἀλήθεια ἐνὸς ἔργου τέχνης, ἔξω ἀπὸ τὴν προσωπικὴ ἀλήθεια τοῦ τεχνίτη. Τὰ μουσικὰ ἐνὸς καλλιτεχνήματος μᾶς ἀποκαλύπτονται εὐκολώτερα, ὅταν ἐρευνηθῇ τὸ ἀτομικὸ αἶνιγμα τοῦ δημιουργοῦ...»

«... Αὐτὸ τὸ ξεχωριστὸ θέλημα ποὺ ἀκτινοβολεῖ κάθε πέτρα τῆς Θεσσαλονίκης, αὐτὸς ὁ ἥρωας ἐνδαιμονισμὸς ποὺ νοιώθει κανεὶς νὰ τὸν δια-ποιεῖ ὡς τὸ ἔσχατο κῆνταρο τῆς ὑπαρχῆς του, ὅταν τὶς βραδυνὲς ὥρες, γαλήνιος κι' ὄνειροπόλος, περιδιαβάξει στοὺς γραφικώτατους δρόμους τῆς παλαιᾶς Θεσσαλονίκης, αὐτὲς οἱ μουσικὲς φωνές, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ βάθος τῶν βυζαντινῶν ὄρθρων, ἔχουν γίνει σχῆμα, ἔχουν γίνει χροῶμα, ἔχουν πάρει ἔκφραση στοὺς πίνακες τοῦ Ρέγκον. Ἡ παράδοση τῆς βυζαντινῆς ζωγρα-φικῆς, μὲ τὸν ἰδιότυπο χαρακτῆρα της, μὲ τὰ θερησκευτικὰ της θέματα καὶ μὲ τὴν τεχνικὴ τοῦ χροῶματος ἀκόμα, πέρασαν μέσα ἀπὸ τὴν ἀσκητικὴν του ἰδιοσυγκρασία.

Γ. Θ. ΒΑΦΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀτομικές καὶ ὁμαδικές Ἐκθέσεις
1926 - 1949

1. Συμμετοχὴ στὴν Ἐκθεση τῶν Τεσσάρων, (Πολ. Ρέγκος, Σπ. Βασιλείου, Ἀντ. Πολυκανδριώτης, Σπ. Κόκκινος), — Ἀθήνα 1926
2. Ἀτομικὴ Ἐκθεση — Θεσσαλονίκη 1927
5. Ἀτομικὴ Ἐκθεση — Ἀθήνα 1928
4. Συμμετοχὴ στὴν Ἐκθεση τῶν Τεσσάρων — Βόλος 1928
5. Συμμετοχὴ στὴν Ἐκθεση τῶν τεσσάρων — Θεσσαλονίκη 1928
6. Ἀτομικὴ Ἐκθεση — Θεσσαλονίκη 1929
7. Ἐκθεση Ὁμάδος « Τέχνη » — Ἀθήνα 1939
8. Ἐκθεση Ἑλληνικῆς Τέχνης — London 1930
9. Συμμετοχὴ στὸ Salon d' Automne — Paris 1933
10. Ἀτομικὴ Ἐκθεση — Boulevard St Jacques 31 Paris 1933
11. Ἀτομικὴ Ἐκθεση — Galerie Raymond Duncan — Paris
12. Συμμετοχὴ στὴν Ἐκθεση « Ἐλευθέρων Καλλιτεχνῶν » — Ἀθήνα 1935
13. Συμμετοχὴ στὴν Διεθνῆ Ἐκθεση — Wien 1935
14. Ἀτομικὴ Ἐκθεση — Θεσσαλονίκη 1936
15. Ἀτομικὴ Ἐκθεση — Ἀθήνα 1937
16. Συμμετοχὴ στὴν Ἐκθεση « Ὁμάς Τέχνη » — Θεσσαλονίκη 1937
17. Συμμετοχὴ στὴν Πανελλήνιο Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεση — Ἀθήνα 1938
18. Ἀτομικὴ Ἐκθεση — Θεσσαλονίκη 1939
19. Συμμετοχὴ στὴν Πανελλήνιο Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεση — Ἀθήνα 1939
20. Συμμετοχὴ στὴν Πανελλήνιο Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεση — Ἀθήνα 1940
21. Συμμετοχὴ στὴν Ἐκθεση Χαρακτικῆς — Leirzig 1940
22. Συμμετοχὴ στὴν Ἐκθεση Χαρακτικῆς — Ἀθήνα 1940
23. Συμμετοχὴ στὴν Ἐκθεση « Ὁμάς Τέχνης » — Ἀθήνα 1940 (Ζ' Ἐκθεσις Στέγης Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν)
24. Συμμετοχὴ στὴν Ἐκθεση Χαρακτικῆς — Θεσσαλονίκη 1940
25. Συμμετοχὴ στὴν Ἐκθεση Ἑλληνικοῦ Τοπίου — Ἀθήνα 1940.
26. Συμμετοχὴ στὴν Ἐκθεση Τέχνης — Θεσσαλονίκη 1941
27. Ἀτομικὴ Ἐκθεση — Θεσσαλονίκη 1946
28. Συμμετοχὴ στὴν Ἐκθεση Ἑλλ. Τέχνης — Στοκχόλμη - Ὁσλο - Κοπεγχάγη 1947
29. Ἀτομικὴ Ἐκθεση — Ἀθήνα 1949

ΕΛΛΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

1.	Ἡ Μητέρα		
2.	Ναξιοτοπούλα	Νάξος 1937	1.500.000
3.	Κωμιακή		1.500.000
4.	Γερω - Βιτζιλέος		2.000.000
5.	Νάξος		1.500.000
6.	Δαμαριῶνα		1.500.000
7.	Βενετσιάνικος Πύργος		1.500.000
8.	Ἀπόλλων		1.200.000
9.	Ἄη - Χρυσόστομος		1.200.000
10.	Ἄγια Κυριακή		1.500.000
11.	Σούρουπο		2.000.000
12.	Πρωτόφρονη		2.000.000
13.	Ἄη - Νικόλας Ἐκθεση Στοκχόλμης		2.500.000
14.	Δαμαριῶνα		1.500.000
15.	Ἀπεύρανθος		1.500.000
16.	Τρίποδες		1.500.000
17.	Δρόμος		1.500.000
18.	Δρόμος		1.500.000
19.	Χοριῶ	Σκῦρος 1938	700.000
20.	Σκῦρος		700.000
21.	Θάσος	Θάσος 1940	
22.	Λιμένας		800.000
23.	Παράθυρο		800.000
24.	Ἄσπρη ἄμμος		800.000
25.	Πεῦχα		
26.	Ἄη - Γιάννης		800.000
27.	Ἀπόβροχο		
28.	Ἄη - Γιάννης		800.080
29.	Ἐλῆά και Πεύχο		800.000
30.	Ψάρια		800.000
31.	Παναγιά στο Κάστρο	Σκόπελος 1945	700.000
32.	Ἄη - Νικόλας		600.000
33.	Στό Χριστό		600.000

34.	Αρομάκι		700.000
35.	Σκόπελος		700.000
36.	Κύματα		600.000
37.	Γλώσσα		700.000
38.	Λουτράκι		600.000
39.	Φροῦτα		500.000
40.	Γιά τὴν Παναγίτσα		800.000
41.	Σκόπελος	Σκόπελος 1946	1.500.000
42.	Εὐαγγελίστρια		
43.	Μπόρα		1.500.000
44.	Μελτέμι		1.500.000
45.	Κάστρο		1.500.000
46.	Μέσ' ἀπ' τὶς ἐληές	Σχίαθος 1948	1.500.000
47.	Καραβόσκαρο σὺ μῦλο		1.500.000
48.	Ἐληές		1.500.000

ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥ

49.	Μικρὸ σπιτάκι	Σχίαθος	2.000.000
50.	Στὸ λιμάνι		2.000.000
51.	Κουκουναριές		2.000.000
52.	Μικρὸ ναυπηγεῖο		2.000.000
53.	Καμπαναριὸ		2.000.000
54.	Πρωῖνὸ		3.000.000
55.	Ἀγέρας		3.000.000
56.	Νεράϊδες		4.000.000
57.	Μάνα		10.000.000
58.	Ἄνοιξη		15.000.000
59.	Πορτραῖτο τῆς Γυναίκας μου		
60.	Τὰ παιδιὰ μὲ τὴ μαργαρίτα		
61.	Γυμνὸ		1.000.000

ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΕΣ

62.	Τρίποδες	Νάξος	700.000
63.	Στὴ θειὰ Λιγερή	Σκῦρος	700.000
64.	Σκῦρος		700.000
65.	Μέσ' ἀπὸ τὴ σιδηρόπορτα		700.000
66.	Μύλος		500.000

67.	Στόν "Αη Έρμόλαο		500.000
68.	Σκυριανό δρομάκι		700.000
69.	Στό κατώφλι		500.000
70.	Στή Γλώσσα		500.000
71.	Γαλήνη		500.000
72.	Ή θειά τ' Λενιώ		700.000
73.	Παληά σπίτια		600.000
74.	Καμάρα		600.000
75.	Στό λιμάνι		600.000
76.	Σκοπελίτισσα		600.000
77.	Άνοιχτό παραθύρο		500.000
78.	Σκόπελος		500.000
79.	Μέσ' όπό τό παραθυράκι		700.000
80.	Στέγες		600.000
81.	Μπάριμπα Σπύρος		600.000
82.	Πέρκες		500.000
83.	Κυπαρίσσια		400.000
84.	Ψαρᾶς		500.000
85.	Μύλος στό πέλαγο	Άλόνησο;	800.000
86.	Μύλος		600.000
87.	Σκιάθος	Σκιάθος	600.000
88.	Δρόμος		500.000
89.	Μύλος		700.000
90.	Παράθυρο		500.000
91.	Καμπαναριό		700.000
92.	Λιμάνι		600.000
93.	Δρόμος		600.000
94.	Κουκουναριές		600.000
95.	Καφενιδάκι		600.000
96.	Γρι - γρι		600.000
97.	Σκιάθος		500.000
98.	Άνήφορος		400.000
99.	Κατήφορος		400.000
100.	Γιά τό λιμάνι		700.000
101.	Τό σπίτι τοῦ Παπαδιαμάντη		600.000
102.	Δρόμος για τό γιαλό		700.000
103.	Άπ' τά Λαζαρέττα		600.000
104.	Άρετσού		300.000

105.	Ναυπηγείο	300.000
106.	Καίρια	300.000
107.	Χορτιάτης	300.000
108.	Ὁ γυός μου Νίζος	
109.	Τὸ κορίτσι μὲ τὸ λουλούδι	700.000
110.	Νάουσσα	800.000

Σ Χ Ε Δ Ι Α

111.	Τοῦ μικροῦ μου γυιοῦ	
112.	Λύγη	
113.	Τακτοποίηση	
114.	Θύελλα	
115.	Ἐνατένιση	
116.	Θύελλα	
117.	Τὸ Θεῖο Δράμα	
118.	Ὁ Θρηῆνος	
119.	Ἀνάσταση	
120.	Κεφάλι	
121.	Μητρότητα	
122.	Πληγωμένο λιοντάρι	
123.	Μάνα καὶ παιδί	
124.	Ὄνειρα	
125.	Χάδια	
126.	Τὸ ταξίδι τοῦ νοῦ	
127.	Τὸ κορίτσι μὲ τίς φλόγες	

Ο Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

—Ἡ Ζωγραφικὴ δὲ πρέπει νὰ ἀνήκει σὲ καμμιά Σχολή. Πρέπει νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀτομικὴ δημιουργία μὲ κίνητρο τὴ διαίσθηση.

Ἡ διαίσθηση στὴ Ζωγραφικὴ παίζει ὄλοο λαγωνικοῦ Ἡ τελειωτικὴ φόρμα τῆς Ἐκφρασεως θὰ βρεθῆι ὄχι μὲ τὸ λογικό, μὰ μὲ τὴ διαίσθηση.

Ἡ διαίσθηση εἶναι τὸ μυστήριον τῆς γέννησης τοῦ ἔργου. Εἶναι ἡ ὁλοκλήρωση τῆς ψυχικῆς δύναντης.

—Ἡ Ζωγραφικὴ εἶναι πνεῦμα καὶ μὲ πνεῦμα πρέπει νὰ τὴν ἀντικρίζουμε.

Ἡ Ζωγραφικὴ εἶναι ὕλη μετουσιωμένη σὲ πνεῦμα. Ἀφομοιώνει τὴν ὕλη.

Ἡ μόνη σχέση Τῆς μὲ τὴν ὕλη εἶναι ἡ τεχνικὴ Τῆς, πὸν στηρίζεται στὴν ἀλάνθαστη πείρα τῶν αἰῶνων.

—Ἡ Εἰλικρίνεια καὶ ἡ Ἀγνότητια, φαίνονται στὸ ἔργο, ὅπως στὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου.

—Ὁ ἐγκεφαλισμὸς εἶναι τὸ δηλητήριον τῆς Τέχνης.

Ἡ δύνανμη τῆς διαίσθησης ὀδηγεῖ τὴ Ζωγραφικὴ, μὲ τὴν ὀρμὴ πὸν τρέχει ὁ χεῖμαρρος, συμπαρασύροντας τὰ πάντα, ὡς πὸν νὰ καθῆι σὰν καταρράχτης χωρὶς κανένα ὑπολογισμό.